

Таърихи Пинҳони Ояти Чил — Рақами Чордаҳ

Войи дуввум — қисми якум

Jeff Pippenger

2026-06-05

Дар мақолаи қаблӣ мо хусусиятҳои нубуввати карнаи панҷумро, ки войи аввал аст, бо қонуни наздикояндаи якшанбе мутобиқ сохтему ҳамоҳанг намудем. Баррасии карнаи панҷум ҳамчун нахустини се карнаи охирин, аз он назарияе ки аввалӣ охиринро ба тасвир меорад, нақши нубуввати Исломо дар войи аввал бо зилзилаи Ваҳйи ёздаҳ ҳамоҳанг месозад. Рӯзи баъд аз он ки мо ин мақоларо дар маҷлиси шанбе муҳокима кардем, аз як дӯстам паёми электронӣ гирифтам, ва дӯсти ман низ мекушид, ки карнаи шашумро, ки войи дуюм аст, бо қонуни наздикояндаи якшанбе ҳамоҳанг созад. Ин равиши қобили қабул аст, зеро се карнаи охирин се вой мебошанд.

Ва ман назар андохтам, ва фариштаеро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва бо овози баланд мегуфт: «Вой, вой, вой бар сокинони замин аз сабаби овозҳои дигари карнаи он се фаришта, ки ҳанӯз бояд бинавозанд!» Ваҳй 8:13.

Се карнаи охир рамзи ҷудогона дар миёни ҳафт карнаи мебошанд, ҷунонки се калисои охир аз чор калисои аввал ҷудо мебошанд ва се мӯҳри охир аз ҳафт мӯҳр ҷудо мебошанд. Ин ҳақиқати нубувватӣ дар тӯли солҳо борҳо мавриди баррасӣ қарор гирифтааст. Ҳамроҳ бо баррасии нуре, ки аз мулоҳизаи войи якум ва сеюм ҳамчун рамзи алфа ва омега ҳосил мегардад, мо ҳамчунин бояд се войро ҳамчун татбиқи сегонаи нубувват баррасӣ намоем.

Татбиқи сегонаи нубувват нишон медиҳад, ки ҳамаи хусусиятҳои нубуввати войи аввал ва дуюм дар войи сеюм низ мавҷуд хоҳанд буд. Войи аввал Исломи Арабистон буд ва войи дуюм Исломи Туркия. Войи аввал барои «азоб додан» ва войи дуюм барои «куштан»-и сеяки одамон буд.

Азоби войи якум

Ва ба онҳо дода шуд, ки онҳоро накушанд, балки панҷ моҳ азоб диҳанд; ва азоби онҳо мисли азоби кажум аст, вақте ки одамро мезанад. ... Ва думҳое монанди думҳои кажум доштанд, ва дар думҳояшон нешҳо буд; ва қудрати онҳо ин буд, ки одамонро панҷ моҳ озор расонанд. Ваҳй 9:5, 10.

Марги вои дуюм

Ва он чор фаришта раҳо карда шуданд, ки барои як соат, ва як рӯз, ва як моҳ, ва як сол тайёр гардида буданд, то сеяки мардумро бидушанд. ... Бо ин се сеяки мардум кушта шуданд, ба воситаи оташ, ва дуд, ва кибрит, ки аз даҳони онҳо берун меомад. Ваҳй 9:15, 18.

Он ду ҳиссаи одамон, ки кушта нашуданд, тавба накарданд.

Ва боқимондаи мардум, ки аз ин офатҳо кушта нашуданд, аз аъмоли дастҳои худ тавба накарданд, то ки девҳоро ва бутҳои аз тилло, нукра, мис, санг ва ҷӯб сохташударо ибодат накунанд, ки онҳо на дида метавонанд, на шунида, ва на роҳ раванд; ва аз қатлҳои худ, на аз ҷодугариҳои худ, на аз зинои худ, ва на аз дуздҳои худ низ тавба накарданд. Ваҳй 9:20, 21.

Ҳафт карнай рамзи ҳафт балои охирин мебошанд, ва дар ояти бист карнайҳо «балоҳо» номида шудаанд. Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико як севами иттиҳоди сечонибаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин аст, ва он ҳамчун подшоҳии шашум дар қонуни якшанбе кушта мешавад. Марги он ба сабаби ибодати дурӯғин ба амал оварда шуд, ки бо «аъмоли дастҳои онҳо», «парастии»-и «девҳо ва бутҳои тилло, нукра, мис, санг ва ҷӯб», аз «кушторҳо», «сеҳргарӣ», «зино» ва «дуздӣ» рамзӣ шудааст.

Парастии дурӯғин, ки бо ибодати рӯзи якшанбе тимсол шудааст, ҳамон «сабабе» аст, ки бояд аз он тавба карда шавад; аммо онҳо тавба накарданд, бинобар ин «натича» азоби саҳт ва маргест, ки малаҳҳои Исломи меоранд. Гарчанде ки сеяки одамон, яъне Иёлотӣ Муттаҳида, ҳангоми қонуни рӯзи якшанбе кушта мешавад, он ду се ҳиссаи дигар тавба намекунад.

Вой бар фариштагон

Войҳои якум ва дуюм ба фариштагони якум ва дуҷуми таърихи миллери мутобикат мекунад, ва он таърих дар таърихи саду чилу чор ҳазор то ба ҳарфи охирин такрор мегардад. Таърихи саду чилу чор ҳазор таърихи фариштаи сеюм аст ва ба войи сеюм мутобикат мекунад. Чунон ки аломатҳои роҳ дар таърихи миллери дар таърихи саду чилу чор ҳазор такрор мешаванд, ҳамчунин аломатҳои роҳи войҳои якум ва дуюм низ дар таърихи фариштаи сеюм такрор хоҳанд шуд.

«Паёмҳои якум ва дуюм дар солҳои 1843 ва 1844 дода шуданд, ва мо акнун зери эълони паёми сеюм қарор дорем; аммо ҳар се паём ҳанӯз ҳам бояд эълон карда шаванд. Имрӯз низ, ҳамон гуна ки пештар буд, зарур аст, ки онҳо ба қасоне, ки дар ҷустуҷӯи ҳақиқатанд, боз такрор карда шаванд. Бо қалам ва бо овоз мо бояд ин эълонро танинандоз намоем, тартиби онҳоро нишон дода, ва татбиқи нубувватҳоро, ки моро ба паёми фариштаи сеюм мерасонанд, баён кунем. Бе якум ва дуюм, сеюм вучуд дошта наметавонад. Ин паёмҳоро мо бояд ба ҷаҳон тавассути нашрияҳо ва мавъизаҳо расонем, ва дар ҳатти таърихи нубувват он чиро, ки воқеъ шудааст ва он чиро, ки ба вукӯъ хоҳад пайваست, нишон диҳем». Selected Messages, book 2, 104.

Кори мо, ҳамчун донишҷӯёни нубувват, он аст, ки паёмҳои фариштаи якум ва дуҷумро бо ҳам биёварем ва онҳоро дар паёми фариштаи сеюм муттаҳид созем. Бе ду паёми аввал, паёми сеюм вучуд дошта наметавонад, зеро «бе якум ва дуюм, сеюм буда наметавонад». Ин аз лиҳози «пайдарҳамӣ» дуруст аст, зеро агар якум ва дуюм набошад, пас сеюм дар асл якум мешавад. Ин ҳамчунин аз лиҳози «мундариҷа» дуруст аст, зеро хусусиятҳои нубуввати якум ва дуюм, хусусиятҳои сеюмро муайян месозанд. Аз ҷиҳати риёзӣ, бе якум ва дуюм,

сеюм вучуд надорад; ва аз чиҳати нубувватӣ, дар фариштаи сеюм ҳеҷ нишонаҳои роҳ вучуд надорад, агар нишонаҳои роҳи якум ва дуум канор гузошта шаванд.

«Худо паёмҳои Ваҳй 14-ро дар хатти нубувват ҷойи онҳо додааст, ва кори онҳо то поёни таърихи ин замин набояд қатъ гардад. Паёмҳои фариштаи якум ва дуум ҳанӯз ҳам барои ин замон ҳақиқат мебошанд, ва бояд бо ин паёме, ки аз паси онҳо меояд, мувозӣ пеш раванд. Фариштаи сеюм ҳушдори худро бо овози баланд эълон мекунад. “Баъд аз ин чизҳо,” гуфт Юҳанно, “фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, ва қудрати азиме дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид.” Дар ин мунавваршавӣ нури ҳар се паём бо ҳам муттаҳид аст». The 1888 Materials, 803, 804.

Кори мо ин аст, ки «дар силсилаи таърихи нубувватӣ чизҳоеро, ки буданд» дар ҳаракати Миллериён, «ва чизҳоеро, ки хоҳанд буд» дар ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор, нишон диҳем.

«Худованд ба наздикӣ ҷаҳонро барои бадкорӣҳо ҷазо хоҳад дод. Ӯ ба наздикӣ ташкилотҳои мазҳабиро барои рад кардани нур ва ҳақиқате, ки ба онҳо дода шудааст, ҷазо хоҳад дод. Паёми бузурге, ки паёмҳои фариштаи якум, дуум ва сеюмро дар бар мегирад, бояд ба ҷаҳон расонида шавад. Ин бояд меҳвари кори мо бошад.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 950.

Якҷо шудани паёми фариштаи якум ва дуум ҳамон чизест, ки заминро равшан месозад, ҳангоме ки фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳ нузул мекунад. Ӯ изҳор дошт: «“Баъд аз ин чизҳо”, гуфт Юҳанно, “ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, дорои қудрати азим буд, ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид.” Дар ин равшанӣ, нури ҳамаи се паём якҷо карда мешавад». «Равшанӣ»-е, ки бо «замин» «равшан гардидан»-и он марбут аст, вақте ба амал меояд, ки «нури ҳамаи се паём якҷо карда мешавад». Кори якҷо кардани сатр бар сатр, ин се паём, бо дар баробари ҳам гузоштани таърихи миллерӣ бо таърихи саду чихилу чаҳор ҳазор, ҳамчунин бояд дар мавриди се вой низ ба анҷом расонда шавад.

Сукути Бобил, чунон ки аз ҷониби фариштаи дуум эълон шудааст, аз паёми фариштаи аввал ҷудо карда намешавад. Паёми фариштаи аввал Омадани Дууми Масеҳро дар соли 1843 муайян кард, ва ҳангоме ки он паём ноком шуд, таъсири он паём сукути калисоҳои протестантиро ба вучуд овард. Таъсир фариштаи дуум буд, сабаб нокомии фариштаи аввал буд. Агар фариштаи аввал намебуд, сукути Бобил, чунон ки аз ҷониби фариштаи дуум эълон шудааст, низ намебуд. Унсуре, ки сабаб ва таъсирро ба ҳам пайваст, «замон» буд. «Замон» (1843) ба воқеият табдил наёфт ва ҳамон нокомӣ «таъсир»-ро ба вучуд овард. «Сабаб» хато дар муайян сохтани он буд, ки Миллер нодуруст ба ҳулоса омада буд, ки он се пешгӯӣ тақрибан дар соли 1843 ба анҷом мерасанд. Он се пешгӯии 1335, 2300 ва 2520 сол, ба эътиқоди Миллер, бо омадани Масеҳ бар абрҳо дар соли 1843 ба поён мерасиданд. Вақте ки пешгӯиҳои замонӣ, ки Миллер онҳоро нодуруст фаҳмида буд, иҷро нашуданд, ин барои протестантҳо сабаб фароҳам овард, то паёми фариштаи аввалро рад кунанд, ва фариштаи дуум омад. Фариштаи аввал «сабаб» буд ва дуум «таъсир» буд.

Паёмҳои фариштаи якум ва дуумро наметавон аз ҳам чудо кард, зеро онҳо ба таври нубувватӣ бо замони нубувватӣ ба ҳам пайвастанд. Войи якум ва дуум низ ба таври нубувватӣ бо «замон» ба ҳам вобастаанд. Нубуввати замони войи якум, ки яксаду панҷоҳ соли азобро муайян мекунад, маҳз дар ҳамон ҷое ба поён мерасад, ки нубуввати замони сесаду наваду як солу понздаҳ рӯзи войи дуум, ки мекушад, оғоз меёбад. Нубуввати замони войи якум ва дуумро, ҳамчунин паёмҳои фариштаи якум ва дуумро, ба ҳам мепайвандад.

Иҷрои пешгӯиҳои замони войи якум ва дуум паёми фариштаи якумро қувват бахшид ва фариштаи Ваҳй боби даҳро поён овард, то ҷаҳонро бо ҷалоли худ равшан созад. Дар бораи фариштаи якум, Хоҳар Уайт навиштааст, ки ба ӯ «гуфта шуд, ки рисолати ӯ ин буд, ки заминро бо ҷалоли худ равшан созад ва одамро аз ғазаби ояндаи Худо огоҳ намояд». Ин айнан ҳамон рисолати фариштаи сеюми Ваҳй боби ҳаждаҳ аст.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ равшан созад. Дар ин ҷо коре пешгӯӣ шудааст, ки фароғири тамоми ҷаҳон ва дорои қудрате бесобиқа аст. Ҳаракати адвентии солҳои 1840–44 зуҳури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи якум ба ҳар як истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон расонида шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин шавқу ҳаваси динӣ падид омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум дар ягон сарзамин дида нашуда буд; аммо ҳамаи инҳоро ҳаракати пуриктидор зери оғоҳии охири фариштаи сеюм болотар хоҳад бурд.»

«Ин кор ба кори Рӯзи Панतिकост монанд хоҳад буд. Чунон ки «борони аввал» ҳангоми фурурезии Рӯҳулқудс дар оғози Инчил дода шуд, то сабзии тухми гаронбаҳоро ба вучуд оварад, ҳамон тавр «борони охир» дар анҷоми он барои расидани ҳосил дода хоҳад шуд. «Пас хоҳем донист, агар барои шинохтани Худованд пайравӣ намоем: зуҳури Ӯ мисли субҳ омода шудааст; ва Ӯ назди мо чун борон хоҳад омад, мисли борони охир ва борони аввал бар замин». Хушаъ 6:3. «Пас, эй фарзандони Сион, шод бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ кунед; зеро Ӯ ба шумо борони аввалро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро фуру хоҳад фиристод, борони аввал ва борони охириро». Юил 2:23. «Дар рӯзҳои охир, меғӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар тамоми башар хоҳам рехт». «Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ номи Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт». Аъмол 2:17, 21.»

«Кори бузурги Инчил набояд бо зуҳури камтари қудрати Худо аз он чи оғози онро нишон дода буд, анҷом ёбад. Нубувватҳое, ки дар рехтани борони аввалин ҳангоми оғози Инчил иҷро шуданд, боз дар борони охири ҳангоми анҷоми он иҷро хоҳанд шуд. Инҳоянд “замонҳои тароват”, ки ҳавворӣ Петрус онҳоро дар назар дошт, вақте гуфт: “Пас тавба кунед ва баргардед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв карда шаванд, ҳангоме ки замонҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ӯ Исоро бифиристад.” Аъмол 3:19, 20.» «Муборизаи Бузург», 611.

Иҷрои пешгӯиҳои замони войи якум ва дуум фариштаро дар соли 1840 фуруд овард, то заминро бо ҷалоли худ равшан созад, ва ба ҳамин васила паёми фариштаи якумро қувват бахшид; ва иҷрои войи сеюм фариштаро дар 9/11 фуруд овард, то заминро бо ҷалоли худ равшан созад, ва ба ҳамин васила паёми фариштаи сеюмро қувват бахшид. Равшан

гардидани замин ба воситаи пайвастании ин ду ҳаракат дар як татбиқи мувозӣ—сатр бар сатр—ба анҷом мерасад. Паёми се воӣ аст, ки паёми се фариштаро қувват мебахшад. Онҳо ҳамчун ду хат ба ҳам бофта шудаанд: яке дохилӣ ва дигаре хориҷӣ. Се фаришта кори халқи Худоро намояндагӣ мекунад, ва кори онҳо ба воситаи иҷрои се воӣ қувват меёбад. Хориҷӣ Исломо ва кори пешгӯнаи он аст, ва дохилӣ Масеҳ дар қавми Ёст—умеди ҷалол. Ба ҳамин сабаб, Яҳудо дар пешгӯии Яъқуб дар бораи рамзшиносии дувоздаҳ писараш дар рӯзҳои охир ба ҳар баста шудааст.

Ва Яъқуб писарони худро даъват карда, гуфт: «Ҷамъ оед, то он ҷиро, ки дар айёми охир бар шумо воқеъ хоҳад шуд, ба шумо хабар диҳам. Ҷамъ оед ва бишнавед, эй писарони Яъқуб; ва ба Исроил, падари худ, гӯш фаро диҳед. ... Эй Яҳудо, бародаронат туро ситоиш хоҳанд кард; дастӣ ту бар гардани душманонат хоҳад буд; писарони падари ту пеши ту сачда хоҳанд кард. Яҳудо шербачча аст; эй писарам, ту аз шикор баромадай; ё ҳам шуд, чун шер хобид, ва чун шери пир; кӣ ёро хоҳад бедор кард? Асои подшоҳӣ аз Яҳудо дур нахоҳад шуд, ва на қонунгузоре аз миёни пойҳои ё, то даме ки Шилоҳ биёяд; ва итоати қавмҳо ба ё хоҳад буд. Курраи хари худро ба тоқ мебандад, ва баччаи мода-хари худро ба тоқи баргузида; либосҳои худро дар шароб шуст, ва ҷомаи худро дар хуни ангур. Чашмонаш аз шароб сурх хоҳанд буд, ва дандонҳояш аз шир сафед.» Ҳастӣ 49:1, 2, 8–12.

Масеҳ Шери қabilaи Яҳудо аст, ки либосҳои Худро дар хун шуст, ва Ё «тоқи баргузида» мебошад, ки ба таври нубувватӣ ба «қулунии ҳар» баста шудааст. Паёми зоҳирии се воӣ ба паёми ботинии се фаришта баста шудааст. Фариштаи яқум ва дуҷум бо фариштаи сеҷум мувозӣ мераванд, ва воӣи яқум ва дуҷум низ бояд бо воӣи сеҷум мувозӣ раванд.

Калид

Ҷанги Нинвеҳ «калид»-ест, ки торикии Исломо бар ҷаҳон меоварад, ҳангоме ки захири марговари католикизми румӣ дар қонуни наздиқояндаи якшанбе шиғо меёбад, ки ҳамон заминларзаи Ваҳӣ ёздаҳ аст, ки дар он воӣи сеҷум ногаҳон фаро мерасад. Он дар «соат»-и заминларза меояд.

Ва дар ҳамон соат зилзилаи азиме рӯй дод, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар он зилзила аз мардум ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд; ва боқимондагон ба тарс афтада, Худои осмонро ҷалол доданд. Воӣи дуҷум гузашт; ва инак, воӣи сеҷум ба зудӣ меояд. Ваҳӣ 11:13, 14.

Қонуни якшанбе замони озмоиши ҳайвони суратёфтаро барои ҷаҳон оғоз мекунад, ва ҷанги Нинвеҳ калидест, ки фатҳи подшоҳии шашумро муайян месозад, ҳангоме ки фоҳишаи Сур ба ёд оварда мешавад, вақте ки ё ба сурудани сурудҳои худ шурӯъ мекунад, дар иҷрои Ишаё бисту се. Озмоиши ҳайвони суратёфта ҳамон озмоишест, ки ба воситаи он сарнавишти абадии инсон муайян мегардад, ва он пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон муайян карда мешавад. Муҳлати имтиҳон барои ҷаҳон ҳангоме баста мешавад, ки Микоил бархезад. Замони озмоиши ҳайвони суратёфта барои ҷаҳон дар Ваҳӣ боби сездаҳ, ояти дувоздаҳ ва оятҳои баъдӣ, ба таври намунавӣ дар замони озмоиши ҳайвони суратёфта барои

Иёлотӣ Муттаҳида таҷассум ёфтааст.

«Ҳангоме ки Амрико, кишвари озодии динӣ, бо Папагӣ дар мачбур сохтани вичдон ва водор намудани одамон ба эҳтиром кардани шанбеи дурӯғин муттаҳид гардад, мардуми ҳар як кишвари рӯи замин ба пайравӣ аз намунаи он бурда хоҳанд шуд». Testimonies, volume 6, 18.

Санчиши замони сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида саду чилу чор ҳазореро, ки дар Ваҳйи ҳафт зикр шудаанд, ҷудо месозад ва мӯҳр мекунад, ва санчиши замони сурати ҳайвон барои ҷаҳон анбӯҳи бузурги Ваҳйи ҳафтро мӯҳр мекунад.

«Халқҳои бегона ба намунаи Иёлотӣ Муттаҳида пайравӣ хоҳанд кард. Гарчанде ки ӯ пешсафӣ мекунад, бо вучуди ин, ҳамоно бӯҳрон бар сари қавми мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, volume 6, 395.

Калиде, ки бо ҷанги Нинве рамзгузори шудааст, оғози вақти озмоиши ҳайкалро барои ҷаҳон нишон медиҳад, ҳамзамон ки анҷоми вақти озмоиши ҳайкалро барои Иёлотӣ Муттаҳида низ нишон медиҳад. Калиде, ки бо ҷанги Нинве рамзгузори шудааст, вартаи беҳадро мекушояд, ки аз он сели Ислон, ки дар ҷаҳон ба сурати малахҳо муаррифӣ шудааст, меояд. Он калид дар анҷоми нидои нимашаб ба воситаи калиде намунавӣ гардонда шудааст, ки ҳамоно вартаро дар Иёлотӣ Муттаҳида дар оғози нидои нимашаб мекушояд.

Калид дар Иёлотӣ Муттаҳида дар Левиён бисту се ҳамчун иди карнайҳо муаррифӣ мешавад, ҳангоме ки ҳар дар оғози эълони нидои нисфи шаб раҳо карда мешавад. Он калид замоне гардонда мешавад, ки тӯбҳои оташи Нашвилл фаро мерасанд. Иди карнайҳо ва ҳамла бар Нашвилл, вақте ки Ислон раҳо карда мешавад, ҷанги Найнаворо назди қонуни якшанбе намунавор мегардонад.

Қонуни рӯзи якшанбе поёни эълони нидои «нимашаб» аст, зеро нидо он вақт ба нидои «баланд» табиқ меёбад, ва оғози он давра, аз рӯи зарурати пешгӯёна, бояд поёниро ба тасвир оварад. Дар воҳи аввал, Ислон мебоист лашкарҳои Румро, ки Иёлотӣ Муттаҳидаро намунавор нишон медиҳанд, ба муддати яксаду панҷоҳ сол азоб диҳад. Калид (ҷанги Нинево) оғози эълони нидои нимашабро нишон медиҳад, ҳамоно тавре ки иди карнайҳо низ ҷунин мекунад. Дар Ибодот боби бисту сеюм, байни иди карнайҳо ва Панतिकост, ки ҳамчунин иди Хаймаҳо мебошад, понздаҳ рӯз ҳаст. Он понздаҳ рӯз дар давраи санчиши сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида ба яксаду панҷоҳ соли азоб дар воҳи аввал мувофиқат мекунад. Понздаҳ ушри яксаду панҷоҳ аст.

Он понздаҳ рӯз (як саду панҷоҳ сол) ба анҷом мерасад, вақте ки сесаду наваду як солу понздаҳ рӯз оғоз меёбанд. Аз 22 октябри соли 1844 замони нубувватӣ дигар қобили татбиқ нест; бинобар ин, як саду панҷоҳ соли азоб рамзи понздаҳ рӯзи боби бисту сеюми китоби Левӣ мебошад, ки бо иди карнайҳо оғоз меёбанд, ва пас аз панҷ рӯз суҷуди байрақ, пас аз панҷ рӯзи дигар довари Рӯзи Каффорат, ва пас аз панҷ рӯзи дигар то рехтани Рӯхулқудси Панतिकосталӣ фаро мерасад.

Дар он ҷо «соат, ва як рӯз, ва як моҳ, ва як сол, барои куштани сеяки одамон» оғоз меёбад. «Соат» соати зилзилаи бузург аст, ки ҳамон қонуни якшанбе мебошад. «Рӯз» рӯзи интиқоми Худованд аст, ҳангоме ки калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтуми охирзамон аз даҳони Худованд кай карда мешавад.

Зеро онҳо қавме ҳастанд, ки аз машварат маҳруманд, ва дар онҳо ҳеҷ фаҳме нест. Эй кош, онҳо доно мебуданд, то инро мефаҳмиданд, ва поёни худро ба назар мегирифтанд! Чӣ гуна як нафар ҳазор касро таъкиб карда метавонист, ва ду нафар даҳ ҳазорро ба гурез меандоختанд, агар Саҳраи онҳо онҳоро нафурӯхта буд, ва Худованд онҳоро таслим накарда буд? Зеро саҳраи онҳо мисли Саҳраи мо нест, ҳуди душманони мо низ довар ҳастанд. Зеро токи онҳо аз токи Садӯм аст, ва аз саҳроҳои Ғамӯро; ангурҳои онҳо ангурҳои талхӣ мебошанд, хӯшаҳои онҳо талханд. Шароби онҳо захири аждаҳост, ва захири саҳти морҳои афӣ. Оё ин назди Ман захира нашудааст, ва дар миёни ганҷҳои Ман мӯҳр нашудааст? Интиқом ва ҷазо ба Ман тааллуқ дорад; пой онҳо дар вақти муайян хоҳад лағжид, зеро рӯзи мусибати онҳо наздик аст, ва он чи бар онҳо хоҳад омад, мешитобад. Зеро Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард, ва бар бандагони Худ дилсӯзӣ хоҳад намуд, вақте ки бубинад, ки қуввати онҳо аз байн рафтааст, ва ҳеҷ кас маҳкам ё боқӣ намондааст. Ва Ё хоҳад гуфт: Кучоянд худоёни онҳо, он саҳрае ки бар он таваккал мекарданд? Такрори Шариат 32:28–37.

«Соат»-и заминларза «рӯзи бадбахтии онҳо» мебошад. Ин довариҳои онҳое дар Адвентизм аст, ки аз донише, ки дар рӯзҳои охир афзун мегардад, фаҳмиш надоранд. Онҳо санги қалбакиеро баргузидаанд, то ҳонаи худро бар он бино намоянд, ва дар воқеъ, санги онҳо кум аст.

«Огоҳӣ расидааст: набояд иҷозат дода шавад, ки чизе ворид гардад, ки таҳкурсии имонеро, ки мо бар он аз ҳамон вақте ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омад, бино карда истодаем, ҳалалдор созад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то ҳоло дар назди ҷаҳон истодаам ва ба нуре, ки Худо ба мо додааст, вафодор мондаам. Мо ният надорем, ки пойҳои худро аз он минбаре бардорем, ки бар он гузошта шуданд, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро мечустем ва дар ҷустуҷӯи нур будем. Оё шумо гумон мекунед, ки ман метавонам аз нуре, ки Худо ба ман додааст, даст кашам? Он бояд мисли Сангпораи абадӣ бошад. Он аз ҳамон вақте ки ба ман дода шуд, маро роҳнамоӣ карда истодааст». Review and Herald, 14 апрели 1903.

«Моҳ» моҳи аввалро ифода мекунад.

Пас, эй фарзандони Сион, шод бошед, ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ намоед; зеро ки Ё ба шумо борони аввалро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро, борони аввал ва борони охирро, дар моҳи аввал фуру хоҳад фиристонд. Ва хирмангоҳҳо аз гандум пур хоҳанд шуд, ва чархуштҳо аз шароб ва рағған лабрес хоҳанд ғашт. Ва Ман ба шумо солҳоро, ки малах хӯрдааст, кирми хоянда, кирми хазанда ва кирми вабокунанда, он лашкари бузурги Манро, ки дар миёни шумо фиристода будам, барқарор хоҳам кард. Ва шумо ба фаровонӣ хоҳед хӯрд ва сер хоҳед шуд, ва номи Худованд Худои худро, ки бо шумо аҷоибона амал кардааст, ҳамду сано хоҳед гуфт; ва қавми Ман ҳаргиз расво нахоҳанд шуд. Ва шумо хоҳед донист, ки Ман дар миёни Исроил ҳастам, ва ки Ман

Худованд Худои шумоям, ва дигаре нест; ва қавми Ман ҳаргиз расво нахоҳанд шуд.
Юил 2:23–27.

«Соат»-и қонуни якшанбе фаро мерасад, Исломи вои сеюм ногаҳон зарба мезанад, ва адвентизми Лаодикия шарманда мегардад, зеро ба сахраи мор таваккал карда буданд. Дар ҳамон вақт, дар моҳи аввал, борони охирин бар қавме покшуда фурӯ рехта мешавад. Дар он лаҳза Иёлотии Муттаҳида, пас аз азобе, ки аз Нашвилл сар мешавад, кушта мешавад. Он азобе, ки ҳамон вайроншавии шаҳрҳост, оғоз меёбад, ва дар соати қонуни якшанбе Иёлотии Муттаҳида ҳамчун салтанати шашуми нубуввати Китоии Муқаддас ба анҷом мерасад (кушта мешавад), ва замони озмоиши сурати ҳайвонро барои ҷаҳон оғоз мекунад, ки он ҳангоме ба поён мерасад, ки салтанати ҳаштум ба анҷоми худ мерасад, ва ҳеҷ ёваре намеёбад (кушта мешавад).

Фурот

Дарёи Фурот ба таври рамзӣ бо ислом алоқаманд аст, ва «Фурот» маънои «пурсамар» ё «ба берун ғаввора задан»-ро дорад. Дар воии дуҷум он ҷаҳор бода, ки назди Фурот баста шудаанд, раҳо карда мешаванд.

Ва фариштаи шашум қарнаӣ навохт, ва ман овозе аз ҷор шоҳи қурбонгоҳи тиллоӣ, ки пеши Худост, шунидам, ки ба фариштаи шашум, ки қарнаӣ дошт, мегуфт: «Он ҷор фариштаро, ки назди дарёи бузургии Фурот баста шудаанд, воз кун». Ва он ҷор фаришта, ки барои соате, ва рӯзе, ва моҳе, ва соле муҳайё карда шуда буданд, то сеяки одамонро бикушанд, воз карда шуданд. Ваҳӣ 9:13–15.

Дарёи Фурот сарҳади шарқии Замини Маъбудро ифода мекард, ва Ислом дар нубувват «фарзандони шарқ» аст. Хусусияти нубуввати онҳо он аст, ки онҳо маҳдуд ва раҳо карда мешаванд, аз он оғоз ёфта, ки Ҳочар аз ҷониби Соро маҳдуд карда шуд.

Ва Худо гуфт: «Сорои зани ту, ба қарин, барои ту писаре хоҳад зоид, ва номи ӯро Исоҳ қоҳӣ гузошт; ва аҳди Худро бо ӯ, ҳамчун аҳди абадӣ, ва бо насли ӯ баъд аз вай, барқарор қоҳам қард. Ва дар бораи Исмоил, туру шунидаам: инак, ӯро баракат додаам, ва ӯро борвар қоҳам қардонид, ва ӯро бағоят афзун қоҳам сохт; дувоздаҳ мир хоҳад зоид, ва ӯро ба ҳалқи бузурге табдил қоҳам дод». Ҳастӣ 17:19, 20.

Исмоил баракатёб қардонид шуд, ва Фурот маънои баракатёбро дорад. Дар анҷоми пешгӯии ясаду панҷоҳ соли азоби воии аввал, пешгӯии як соат, як рӯз, як моҳ ва як сол оғоз ёфт, вақте ки Ислом раҳо карда шуд, то сеяки одамонро бикушад. Дар қонуни якшанбе салтанати шашуми пешгӯии Китоии Муқаддас кушта мешавад, ва он сеяке аз Руми муосир аст. Ислом 11 августи соли 1840, ҳангоми қувват гирифтани паёми фариштаи аввал, боздошта шуда буд, ва он дар 9/11, ҳангоми қувват гирифтани паёми фариштаи сеюм, раҳо карда шуд.

Дар 11-уми сентябр муҳрғузории ясаду чилу ҷаҳор ҳазор оғоз ёфт, вақте ки довари мурдагон ба поён расид ва довари зиндагон оғоз шуд. Вақте ки Ислом, ки ба воии сеюм тааллуқ дорад, дар 11-уми сентябр раҳо карда шуд, он дарҳол дар давраи муҳрғузори

боздошта гардид.

«Ин назар соли 1847 дода шуд, дар он замоне ки аз бародарони адвентист, ки Шанберо риоя мекарданд, бисёр кам буданд; ва ҳатто аз миёни онҳо низ кам касон гумон доштанд, ки риояи он ба қадре аҳаммӣ дорад, ки миёни қавми Худо ва беимонон ҳатти чудой кашад. Акнун иҷрои он назар оғоз ба зухур кардан дорад. «Оғози он замони тангӣ», ки дар ин ҷо зикр шудааст, ба он вақт ишора намекунад, ки балоҳо оғоз ба рехта шудан хоҳанд кард, балки ба як давраи кӯтоҳе андаке пеш аз рехта шудани онҳо, дар ҳоле ки Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст. Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом расидан дорад, тангӣ бар замин фаро хоҳад омад, ва халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, вале боздошта хоҳанд шуд, то ки кори ғариштаи сеюм монеа наёбад. Дар он вақт «борони охирин», ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди ғариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор бимонанд, ки ҳафт балои охирин рехта хоҳанд шуд». Early Writings, 85.

«муддати кӯтоҳ»-и замон, ки ба анҷоми муҳлати имтиҳон мебарад, ҳамоно давраест, ки дар он «Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст» ва «кори наҷот»-ро «ба анҷом мерасонад».

«Дар низоми рамзӣ, ки сояи қурбонӣ ва қоҳинии Масеҳ буд, поксозии муқаддасгоҳ охирин хизмате буд, ки қоҳини бузург дар давраи солонаи хизмат анҷом меод. Он кори хотимавии қадимӣ буд — дур кардани гуноҳ аз Исроил ё онро яқсӯ ниҳодан. Он кори хотимавиро дар хизмати Қоҳини Бузурги мо дар осмон пешнамоӣ мекард, яъне дур кардан ё маҳв сохтани гуноҳҳои қавми Ёро, ки дар сабтҳои осмонӣ қайд шудаанд. Ин хизмат кори тафтишро, кори довариро дар бар мегирад; ва он бевосита пеш аз омадани Масеҳ бар абрҳои осмон бо қудрат ва ҷалоли бузург воқеъ мегардад; зеро ҳангоме ки Ё меояд, ҳар парванда аллақай ҳал шудааст. Исо мегӯяд: “Подоши Ман бо Ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш бидиҳам.” Ваҳй 22:12. Маҳз ҳамин кори доварист, ки бевосита пеш аз омадани дуюм воқеъ мегардад ва дар паёми ғариштаи якум дар Ваҳй 14:7 эълон шудааст: “Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед; зеро соати доварии Ё фаро расидааст.”» Муборизаи Бузург, 352.

«Нобуд сохтани гуноҳҳои қавми Ё» ҳангоми доварии зиндагон рӯй медиҳад.

Пас, тавба кунед ва бозгардед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки айёмҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ё Исои Масеҳро, ки пеш аз ин ба шумо мавъиза шуда буд, бифиристад: Онеро, ки осмон бояд бипазирад то замонҳои барқароршавии ҳама чиз, ки Худо аз ибтидои ҷаҳон ба воситаи даҳони ҳамаи анбиёи муқаддаси Худ гуфтааст. Аъмол 3:19–21.

Барои он ки инсон тавба кунад, ӯ бояд зинда бошад, ва тавбае ки Петрус дар ин ҷо дар маънои комили он ба он ишора мекунад, ҳангоми он сурат мегирад, ки «фароғат хоҳад омад». Оромӣ ва тароват борони охир аст, ки он замоне оғоз ёфт, ки ғариштаи қавии Ваҳйи ҳаҷдахум нузул кард, то заминро бо ҷалоли Худ равшан созад. Он ғариштаи қавӣ ҳамчунин ҳамоно ғариштаи аввали 11 августи соли 1840 буд, ки нозил гардид, вақте ки Ислои боздошта шуд, ва он ғаришта «на камтар аз ҳуди Исои Масеҳ буд». «Тароват» ва «айёми барқароршавии ҳамаи чизҳо» аз он оғоз меёбад, ки Ислои раҳо карда мешавад, то халқҳоро

ба хашм оварад, ва сипас боздошта мешавад, дар ҳоле ки яксаду чилу чаҳор ҳазор мӯҳр карда мешаванд. 9/11 айёми тароват ва оромиро, ки ҳамон борони охир аст, нишон медиҳад ва он давраи «барқароршавии ҳамаи чизҳо»-ро низ муайян мекунад. Он чӣ барқарор карда мешавад, калисо аст, ки аз замони исёни соли 1863 то кунун калисои мубориз будааст, аммо дар замони мӯҳргузории яксаду чилу чаҳор ҳазор ба калисои пирӯзманд табдил хоҳад ёфт.

Калисои мубориз омехтаи гандум ва кукнор аст, ва калисои зафарёб ҳадияи нахустмеваи гандуми Панतिकост мебошад. 9/11 аввалин боре буд, ки Билъом харро зад, ва Билъом (Иёлотӣ Муттаҳида) фавран пас аз ҳамлаи ногаҳонӣ ҷанги ҷаҳонии зидди терроризмро оғоз намуд. Хари Билъом се војеро намојндагӣ мекунад, ки војӣ сеюмро ташкил медиҳанд ва бо паёмҳои се ғаришта ба таври мувозӣ ҷараён меёбанд. Бинобар ин, се вој аз ҷиҳати нубувватӣ тавассути се қадами се ғаришта идора карда мешаванд. Аз ҳамин сабаб, бори дуюм, ки Билъом харро мезанад, ин дучандшавӣ аст, чунон ки ҳамеша дар қадами дуюм ҷунин аст. Дар миёни ду тоқзори замини пурҷалоли қадимаи аслий ва муосири рӯҳонӣ, Ислом 7 октябри соли 2023 ба Исроил зарба зад, ва фавран бар Ғазза маҳдудият ҷорӣ карда шуд, ва сипас Ислом ба Нашвилл зарба хоҳад зад.

Зарбаи Нашвилл дуввумини он ду ҳамлаи ногаҳонист, ки дар шаҳодати Билъом миёни тоқзорҳо воқеъ мегардад. Нашвилл он аломати роҳи нубувватист, ки дар он паёми нидои нимаҷаб ба ғариштаи дуввум мепайвандад. Паёми нидои нимаҷаб аз он вақт оғоз меёбад, ки ду шогирди Масех, (ки паёми ғариштаи дуввумро намојндагӣ мекунанд) харро дар оғози вуруди зафармандона воз мекунанд. Он роҳпаймой дар ниҳоят ба салиб меанҷомад, ки зилзилаи қонуни якҷанбаи наздиқомадаро намојндагӣ мекунад, ки дар он ғоҳишаи Рум, пас аз он ки барои таърихи Иёлотӣ Муттаҳида фаромӯш шуда буд, бар салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ғолиб меояд.

Ҳангоме ки ғоҳиша дар қонуни якҷанба ба сурудҳои худ оғоз намојд, ҷанги Нинве тақрор шудааст ва калид гардонда шудааст, ки оғози замони озмоиши сурати ҳайвонро дар ҷаҳон нишон медиҳад. Ҷанги Нинве анҷоми эълони нидои нисфи шаб аст, ки баъдан ба нидои баландии ғариштаи сеюм табдил меёбад. Оғози он давра, ки бо ҳамлаи ногаҳонӣ бар Нашвилл муайян мегардад, низ ба воситаи ҷанги Нинве намуна шудааст, зеро Исо, ҳамчун Алфа ва Омега, ҳамеша анҷомро бо оғоз тасвир мекунад. Ҳамла ба Нашвилл, аз рӯйи зарурати нубувватӣ, унсурҳои пирӯзии Рум бар Форсро дар бар хоҳад гирифт, ки ба Ислом имкон медиҳад заминро аз торикӣ пур созад. Доналд Трамп рамзи сурати Рум аст; бинобар ин, ӯ дар ҷанги Нинве, ки бо зарбаи Нашвилл алоқаманд аст, ғолиб хоҳад омад, аммо қуввати ӯ барои муқовимат ба сели Ислом коста хоҳад шуд.

Ҷанге, ки Роналд Рейган дар соли 1989 ба пирӯзонаш муваффақ гардид, ҷанги сард буд, ки дар поёни Ҷанги дуюми ҷаҳон оғоз ёфта буд. Ҷанги сарди Трамп ҷанги Паниум аст, ва он ба Ҷанги сеюми ҷаҳон дар қонуни якҷанба мегардад, ки онро ҳамчунин ҷанги Актиум ва низ ҷанги Нинве рамзӣ сохтаанд. Ҷанги сарди Трамп, ки бо ҷанги Паниум намојндагӣ мешавад, ба фурӯ овардани «девори» ҷудоии калисо ва давлат дар Конститутсия меоварад, чунончи фурӯ овардани «девори» Берлин дар соли 1989 онро рамзӣ сохта буд.

Нэшвилл нуқтаеро ифода мекунад, ки дар он хари Билъом пой Билъомро ба девор фишурда мезанад, ва ба ин васила маъюбшавӣ назди деворро муайян месозад. Давраи нидои нисфишаб аз ҳодисае оғоз меёбад, ки ба девори ҷудой дар Конститутсия бармехӯрад, ва ба ин тариқ оғози барпо шудани ҳайкали ваҳширо (иттиҳоди калисо ва давлат) бо як аломати роҳ нишон медиҳад, ки фурӯ рехтани девори ҷудоиро дар анҷоми барпо шудани ҳайкали ваҳшӣ тимсол мекунад. Доналд Трамп ба таври нубувватӣ тавассути як фармони иҷроия суҳан хоҳад гуфт, ки суҳан гуфтанро дар қонуни якшанбе тимсол мекунад, ҷунон ки бо Қонунҳои «Бегонагон ва Фитна» аз соли 1798 тимсол шудааст. Ё дар он ҷо ҷаҳонигароӣни ҳизби демократ ва ҳамтоӣни онҳо аз ҷаҳонигароӣни RINO-и ҳизби ҷумҳурихоҳро шикаст хоҳад дод. Ғалабаи ӯ бар душманоне, ки дар ҷанги Нинево ба воситаи Форс тимсол шудаанд, ҳар ду тарафи ҷанги сиёсиро аз қуввае, ки барои муқовимат кардан ба малаҳҳои Ислон, ки бар замин паҳн хоҳанд шуд, зарур аст, тамоман маҳрум хоҳад сохт. Пой фишурдашудаи Трамп ҳамон деворест дар оғози эълони нидои нисфишаб, ки ба он девор дар анҷом мерасонад.

Мо баррасии ин се войро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.